
Zaříkávačka koní

Gina Mayer

Na celém světě nebylo pro Ruby krásnější místo než Cornwall.

Louky tu byly tak zelené a svěží, až se chtělo závidět kravám, co se na nich pasou. Po modrém nebi pluly bílé načechrané obláčky a vzduch byl slaneš cítit mořem.

Bylo by opravdu pošetilé, aby ji teta Leslie po vyučování vyzvedávala. Ruby byla na cestě jen pár minut a už viděla staré jilmy, za nimiž stál jejich dům. Zítra rozhodně pojedje do školy na kole.

Najednou se za ní ozval dusot kopyt. Dva jezdcí na koních cválali na kopec. Na prvním koni seděl vousatý muž s tmavými vlasy svázanými do uzlu. Za ním jela na černém koni světlovlasá žena. Přejeli cestu a uháněli pryč přes širošíre pole.

Ruby se za nimi toužebně dívala, dokud nezmizeli za kopcem.

Jezdcí přijeli od útesů a tam leží Ranč u moře – to jí přece ráno řekl Simon. Možná je ranč vidět z vrcholu kopce. Mohla by se tam podívat.

Mrkla na hodinky. Bylo něco po půl čtvrté, tedy ještě dost brzy. Než se po ní začnou shánět, bude dávno doma.

Když vyšla na návrší, zalapala po dechu. Nejen proto, že se zadýchala, ale otevřel se jí fantastický výhled. Spatřila bílé skály strmého pobřeží a za nimi se rozprostíralo moře. Bylo tyrkysově modré a v slunci zářilo tak, jako by to nebylo v Anglii, ale někde v jižních zemích.

Nahoře nad útesy stál dům z velkých šedých kamenů s rákosovou střechou. Obklopovalo ho několik dřevěných budov, z nichž jedna byla protáhlá a nízká.

Hned vedle byla pastvina, na které se páslo několik koní.

Ruby se původně chtěla hned vrátit, ale teď už to nešlo. Musela se na to vše podívat zblízka. Rozběhla se po vinuté polní cestě, přešla po starém kamenném mostě přes potok a pak zase stoupala prudce nahoru. Když došla k domu, byla celá zadýchaná.

Nebylo tu ani človíčka, ale zato hodně zvířat. Uprostřed dvora ležel velký ovčácký pes a vyhříval se na sluníčku.

Ruby se normálně psů nebála, ale tenhle vypadal dost nebezpečně. Hlavu měl skoro tak velkou jako kráva.

Nevypadal však, že by ji chtěl napadnout. Měl zavřené oči a vypadalo to, že si jí ani nevšimnul.

Na trávě před stodolou pobíhalo několik slepic a hus. Vypelichaný páv si pyšně vykračoval kolem spícího psa a ve výběhu vedle stodoly hopsali králíci.

Zpoza rohu domu vyšla na dvůr i kočka. Spíš se belhala, měla jen tři nohy. Dveře do protáhlé budovy byly otevřené. Ruby k nim šla pomalu, psa nespouštěla z očí. Ten si jí však i nadále nevšiml, stejně jako ostatních zvířat.

Ruby uhodil do nosu výrazný pach koní. Nejhezčí odér, jaký si uměla přestavit.

„Ruby, to je ale překvapení! Nemyslel jsem si, že sem přijdeš už dnes!“

Ze stáje vycházel Simon s károu plnou vlhkého steliva. Jeho pihovatý obličej jen zářil.

„Ahoj. Já... no... je to náhoda,“ koktala Ruby. „Viděla jsem dva jezdce a byla jsem zvědavá, odkud jsou.“

„Ahoj!“ Ze stáje vyšel kluk jen o kousek větší než Simon a vypadal opravdu dobře. Tmavé vlasy mu spadaly měkce do čela a ve slunečním světle se leskly do modra.

A měl ty nejtmaší černé oči, jaké kdy Ruby viděla.

Na sobě měl džíny, tričko a gumové holínky, stejně jako Simon. Naproti tomu Ruby byla ještě ve své školní uniformě. Jen si sundala kravatu a strčila ji do batohu.

„To je Amir,“ řekl Simon. „Chodí taky do naší školy, ale o třídu výš.“

„A jak se jmenuješ ty?“ zeptal se jí Amir.

„Ruby.“

„Ruby je z Berlína,“ poznamenal Simon. „Právě se přistěhovala do Bickericku. A chce také jezdit na koni, že Ruby?“

„Přesně tak,“ přikývla.

„Tak to musíš přijít i zítra,“ prohodil Amir.

„To je pravda,“ potvrdil Simon. „V úterý ve čtyři je hodina jízdy na koni.“

„Jak – hodina jízdy?“ nechápala Ruby.

„No, bude se jezdit,“ odpověděl Simon trochu podrážděně. „Amanda a Madeleine přijdou taky. Mám ti ukázat ranč?“

Ruby se podívala na hodinky. Čtvrt na pět.

Už tolik!

„Necháme to na zítra,“ řekla. „Musím už domů.“

Než stihla Ruby otevřít dveře domu, rozletěly se zevnitř. „Ruby!“ vyhrkla Laura Finneganová, rozčilená na nejvyšší míru. Z bledého obličeje jí plály vystrašené oči. „Kdes byla tak dlouho?“

„Já... no... Leslie mě zapomněla vyzvednout, a tak jsem šla domů pěšky.“

„Škola skončila ve tři a teď je půl páté!“ Máma si projela rukama vlasy. „Šla jsem ti po polní cestě naproti a nikde jsem tě ne našla.“

„Zašla jsem si ke koňskému ranči,“ zašeptala Ruby.

„Tys byla na ranči?“ Laura nevěřicně zírala na dceru, jako by jí sdělila, že si právě zaletěla na Měsíc.

„A nic jsi mi neřekla? Zbláznila ses? Málem jsem už volala policii!“

„Co je s policií?“ Z domu vyběhla Leslie a Ruby se trochu ulevilo.

„Nic,“ řekla. „Teď už jsem přece doma.“

„Tak to jsem ráda!“ Leslie si přitáhla neteř k sobě a objala ji.

Ale máma se nedala tak snadno uklidnit. „Ruby, mohla bych ti...“

„Uklidni se, Lauro,“ chlácholila ji Leslie. „Je to moje chyba. Naštěstí se nic nestalo.“

„Kromě toho, že jsem strachem celá bez sebe!“ zlobila se Laura.

„Co kdybychom šly dovnitř,“ navrhla Leslie. „Máme tam piškotový dort, který pro nás extra upekla babička. A jak bylo ve škole, Ruby? Byli tam na tebe hodní, nebo si musím někoho ohnout přes koleno?“

Ruby se zasmála. „Ne, všechno bylo v pohodě.“

„Tak to je dobře,“ zasmála se Leslie, položila Ruby ruku kolem ramen a vedla ji do kuchyně.

„A co ty, mami?“ zeptala se Ruby přes rameno. „Jak dopadl pohovor?“

„Celkem dobře.“ Laura už se trochu uklidnila. „Myslím, že mě vezmou.“

V Berlíně žila Ruby s matkou v elegantním moderním bytě. Malý domek v Cornwallu byl přesným opakem. Byl víc než sto let starý, okenice skřípaly, dřevěná podlaha vrzala, schody byly sešlapané a všechny zdi křivé. Ale bylo tu velmi útulno.

Teď tady ovšem panoval chaos. V kuchyni se vršily stěhovací krabice, vedle nich stála vědra s barvami, role papíru a malý žebřík. Jedna stěna byla nově natřená žlutě, na ostatních byly ještě zbytky tapety.

Zatímco Leslie postavila na sporák konvici s vodou, otevřela Laura jednu krabici a vyndala z ní tři talíře. „V bance by chtěli, abych nastoupila hned, ale já chci začít nejdřív příští měsíc. Tady je ještě

tolik práce.“ Podívala se na svou sestru vyčítavě, neboť právě Leslie se měla postarat o renovaci. Ale ta to vůbec nevzala na vědomí.

Laura a Leslie si byly velice podobné, obě byly vysoké a štíhlé, měly jasně modré oči a blond vlasy. Laura je nosila vždy vyčesané do uzlu, zatímco Leslie poskakovaly v loknách do všech stran.

Obě se také rozdílně oblékaly. Laura měla ráda elegantní oblečení a Leslie nosila pestré sukně, dlouhé šaty a výstřední klobouky.

Obě sestry se narodily a vyrůstaly tady v Bickericku, ale Laura pak šla studovat do Německa, kde se seznámila s otcem Ruby. Nikdy se ale za něj neprovdala. Tom byl kytarista a už roky se toulal po světě s rockovou skupinou.

Ruby si s tátou často skypovala, a když měl Tom trochu peněz, posílal jí bláznivé dárky. Naposledy od něj dostala pyžamo s potiskem umrlčí lebky. Bylo fakt cool, jen škoda, že je mohla nosit jen doma a v noci.

„Pracovat v bance, to si vůbec neumím představit,“ prohlásila Leslie, zatímco nandávala lžící do konvice sypaný ovocný čaj. „Ale nemůžeme všichni dělat totéž, to by byla na světě nuda.“

Sama už vyzkoušela nejméně deset různých povolání, než si v Bickericku otevřela džezovou kavárnu, která kupodivu prosperovala.

„Ale teď povídej ty, Ruby.“ Leslie přelila čaj vroucí vodou. „Jací jsou tvoji noví spolužáci?“

„Super,“ odpověděla Ruby. „Hodně jich jezdí na koni.“ Vrhla kradmý pohled na mámu, která stáhla koutky úst dolů a zároveň nadzdvihla obočí. „Znáš Ranč u moře?“ zeptala se tety.

„Jasně.“ Leslie nalila čaj a do svého šálku si přidala mléko, ačkoli čaj byl ovocný. Měla opravdu zvláštní chuť. „Ale nikdy jsem tam nebyla.“

„Majitelé se jmenují Kelly a Patrik,“ řekla Ruby. Máma mezitím nakrájela piškotový dort od babičky a dala ho na talířky.

Měkký piškotový základ byl potřeny smetanovým krémem a ozdobený třešněmi.

Dobrota!

„Já vím,“ přikývla Leslie. „Často chodí do kavárny. Jsou z Kanady. Patrik Dufresne byl dříve úspěšný na jezdeckých turnajích.“

„Dříve?“ nechápala Ruby. Tomu muži, co ho viděla jet na koni, bylo nanejvýš třicet. „To už je tak starý?“

„Ne, je o něco mladší než já.“

„Tak proč už nejezdí turnaje?“

„To nemám tušení. Možná ho to přestalo bavit.“ Leslie si strčila kousek dortu do úst. „Jeho přítelkyně je jezdecká terapeutka,“ dodala s plnou pusou.

„Co to je?“

„Jezdeční terapeuti pomáhají lidem, kteří mají nějaké problémy, tím, že je seznámí s koňmi. Kelly se specializuje na děti.“

„A Patrik je instruktor jezdeckví?“ zeptala se Laura.

Ruby dojedla svůj kousek dortu a vzala si další. Piškotový dort byl prostě fantastický. A Ruby měla navíc pořádný hlad, jídlo ve školní jídelně nebylo nic moc.

„Hodiny jezdeckví dává Patrik jen občas,“ pokračovala Leslie. „Vlastně pracuje jako zaříkávač koní.“

„Zaříkávač koní?“ opakovala Laura. „Myslíš, jako že s koňmi mluví? A to je povolání?“

„Vlastně dělá to co Kelly, akorát ne s dětmi, ale s koňmi,“ vysvětlila Leslie. „Pomáhá postiženým koním, aby lidem znovu důvěřovali.“

„Takže s nimi řehtá?“ ušklíbla se Laura skepticky. „A z toho se dá žít?“

„No dělá to,“ odpověděla Leslie. „Ale kolik si vydělá, ti neřeknu. Na to se ho musíš zeptat sama.“

„Bude zítra ve čtyři na ranči,“ podotkla Ruby. „Na výuce jezdeckví.“

„Zítra ve čtyři přijdou pokládat dlaždice.“ Laura si vzala třetí kousek dortu. „To nemůžu.“

„Tak já půjdu sama. Budou tam někteří moji spolužáci,“ vyhrkla Ruby.

„No, ráda bych šla poprvé s tebou a podívala se na ty lidi,“ prohlásila Laura.

„Patrik je v pořádku,“ ujistila ji Leslie. „Nemusíš si dělat starosti. Ale jestli chceš, tak Ruby doprovodím. Aspoň si při té příležitosti prohlédnu ranč. Stejně už jsem to měla dlouho v plánu.“

Přeložila Marta Kališová